

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 22 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ในสังคมทุกยุคทุกสมัย แม้แต่ในสมัยของพระเยซูเจ้าเองก็ไม่มีกรยกเว้น การได้รับที่หนึ่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงเป็นเครื่องหมายแสดงถึงสถานะ ความยิ่งใหญ่ และความสำคัญของบุคคลนั้น ทุกคนอยากจะเป็นบุคคลชั้นแนวหน้าและได้รับที่หนึ่งสำคัญมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงเห็นด้วยหรือประณามมารยาททางสังคมในสมัยของพระองค์ แต่พระองค์ทรงใช้โอกาสในงานเลี้ยงที่บ้านหัวหน้าชาวฟาริสีให้บทเรียนสำคัญแก่ผู้ติดตามพระองค์ นั่นคือ ไม่มีที่สำหรับคนหยิ่งจองหองในพระอาณาจักรสวรรค์ พระองค์ทรงแนะนำว่า **“เมื่อมีใครเชิญท่านไปในงานมงคลสมรส อย่าไปนั่งในที่ที่มีเกียรติ...แต่...จงไปนั่งในที่สุดท้ายเกิด...แล้วท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้ร่วมโต๊ะทั้งหลาย”** (ลก 14:8-10) จากนั้นพระองค์ทรงนำเสนอแนวปฏิบัติของพระเจ้าต่อพฤติกรรมของมนุษย์ว่า **“ทุกคนที่ยกตนขึ้นจะถูกกดให้ต่ำลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตนลงจะได้รับกรยกย่องให้สูงขึ้น”** (ลก 14:11) ถ้าเราอยากจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าและได้รับการยอมรับเข้าไปในพระอาณาจักรของพระองค์ ความสุภาพถ่อมตนเป็นคุณธรรมที่จำเป็นและขาดไม่ได้

คนสุภาพถ่อมตนไม่เพียงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นที่รักและเอ็นดูของคนทั่วไปด้วย บุตรสิราชี้ให้เราเห็นความจริงนี้ว่า **“ลูกเอ๋ย ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด จงทำด้วยความถ่อมตนเกิด แล้วท่านจะเป็นที่รักมากกว่าคนให้ของกำนัล ท่านยิ่งเป็นใหญ่มากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งต้องถ่อมตนลงมากเท่านั้น แล้วพระเจ้าจะโปรดปรานท่าน”** (บสร 3:17-18) ตรงกันข้ามคนหยิ่งจองหอง คิดว่าตนเองดีและเก่งกว่าคนอื่น มักจะไม่เป็นที่พึงปรารถนาของคนที่อยู่รอบข้างและอาจถูกรุมต่อต้านเสียด้วยซ้ำไป บุตรสิราชี้พูดถึงคนประเภทนี้ว่า **“ผลร้ายของความเย่อหยิ่งยากอย่างยิ่งที่จะบำบัดได้ เพราะความชั่วร้ายฝังรากลึกในตัวเขา”** (บสร 3:28) คนหยิ่งจองหองมักจะไมยอมฟังใครและมีใจดื้อดึงซึ่งจะส่งผลให้เขา **“ได้รับผลร้ายในบัดนี้พลาย”** (บสร 3:26) หลายคนคงจำได้ว่าพระเยซูเจ้าเองทรงเคยตำหนิความหยิ่งจองหองของชาวเมืองคาเปอร์นาอุมว่า **“ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้ายกตนขึ้นถึงฟ้าเทียวหรือ ตรงกันข้ามเจ้าจะตกลงไปถึงแดนผู้ตาย”** (มธ 11:23)

ความสุภาพถ่อมตนที่พระเยซูเจ้าทรงสอนนี้เป็นลักษณะพิเศษของนักบุญทั้งหลาย แน่นอน บรรดานักบุญเป็น คนธรรมดาเหมือนกันกับเรา แต่สิ่งที่ไม่ธรรมดาที่เราพบในตัวท่านเหล่านั้นคือ ความสุภาพถ่อมตน ซึ่งบางครั้งอาจจะดูเกินจริงไปเหมือนกันในสายตาของมนุษย์ ดูชีวิตของนักบุญเปาโลเป็นตัวอย่าง เราพบงานเขียนของท่านมากมายในหนังสือพันธสัญญาใหม่ เราได้ฟังบทอ่านที่คัดมาจากจดหมายของท่านบ่อย ๆ ในพิธีมิสซา ท่านเป็นอัครสาวกแห่งนานาชาติผู้เต็มไปด้วยความรักที่มีต่อพระคริสตเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ท่านเป็นผู้เปี่ยมด้วยปรีชาญาณและความรื้อรณในงานแพร่ธรรม เป็นธรรมทูตผู้ยิ่งใหญ่หากคนเทียบยาก แต่กระนั้นท่านยังพูดถึงตัวท่านเองในฐานะเป็นคนบาปที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ท่านบอกว่า **“พระคริสตเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอดพ้น ข้าพเจ้าเป็นคนแรกในบรรดาคนบาปเหล่านี้”** (1 ทธ 1:15) นักบุญวินเซนต์ เดอ ปอลเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงมากในเรื่องงานเมตตาภิจ ท่านใช้ชีวิต

ของท่านเพื่อรับใช้คนยากจนและเป็นทุกข์เดือดร้อน ท่านจากโลกนี้ไปเมื่ออายุ 80 ปี สิ่งที่ท่านทำเพื่อคนยากจนเป็นที่รู้จักกันดีในสมัยนั้น แต่ท่านอ้างถึงตัวเองในฐานะเป็นผู้นำเสนอเพศคนหนึ่งและบอกว่าท่านไม่เหมาะสมแม้แต่กับอาหารธรรมดาพื้นๆ ที่ท่านรับประทานเข้าไป นี่เป็นเพียงสองตัวอย่างในบรรดานักบุญมากมายที่เคยดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้

บางคนอาจจะสงสัยว่าบรรดานักบุญเหล่านี้ผิดปรกติหรือเปล่า? ทำไมพวกท่านถึงคิดว่าตัวเองต่ำต้อยถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ตัวเองยิ่งใหญ่ แขนงอน พวกท่านไม่ใช่คนที่มีปัญหาทางจิต พวกท่านเป็นคนปรกติเหมือนกันกับเรา แต่พวกท่านได้สัมผัสกับความจริงที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือ พระเจ้าพระองค์เอง เหตุผลที่ทำให้พวกท่านรู้สึกต่ำต้อยแบบนี้ เพราะว่าพวกท่านเปรียบเทียบตัวเองกับพระเจ้า ไม่ใช่กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมื่อได้สัมผัสกับความดีบริบูรณ์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านตระหนักถึงบาป ความผิดบกพร่อง และความอ่อนแอตามประสามนุษย์ของพวกท่าน พวกท่านไม่สามารถรู้สึกอย่างอื่นได้นอกจากตระหนักถึงความต่ำต้อยและความไม่เหมาะสมของตนเองกับความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อพวกท่าน

ความหยิ่งจองหองมาจากจุดเปรียบเทียบที่ผิดพลาด เป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้คนใดคนหนึ่งเกิดความภาคภูมิใจในตัวเองเมื่อเปรียบเทียบกับอีกบุคคลหนึ่งหรือหลาย ๆ คนที่มีมาตรฐานความรู้ ความสามารถ และความประพฤติต่ำกว่าตนเอง บ่อยครั้งสิ่งนี้นำมาซึ่งความพึงพอใจในตัวเองอันเป็นจุดจบของการพัฒนาและการเจริญเติบโตด้านชีวิตฝ่ายจิต ดังนั้น ความดีบริบูรณ์ของพระเจ้าควรจะเป็นอุดมคติที่เราใฝ่ฝันและพยายามจะไปให้ถึง แขนงอน เราไม่มีวันจะเป็นถึงจุดนั้น แต่อย่างน้อยการมีอุดมคติที่สูงส่งก็ช่วยให้เราไม่หยุดนิ่งในการพัฒนาตัวเราให้ดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

พี่น้องที่รัก อาศัยพลังกำลังและความสามารถส่วนตัวตามลำพัง เราคงทำอะไรไม่ได้ เราไม่อาจก้าวหน้าไปในความศักดิ์สิทธิ์ได้ นี่คือเหตุผลประการหนึ่งที่เราร่วมพิธีมิสซาในวันนี้ เพราะในพิธีมิสซาเราสามารถวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า วอนขอพระพรและพระพรพรทานจากพระองค์เพื่อช่วยเหลือเรา พระเจ้าทรงยกบรรดานักบุญให้เข้าสู่พระอาณาจักรแห่งสวรรค์ของพระองค์เพราะความสุภาพถ่อมตนของพวกท่าน ในทำนองเดียวกันอาศัยความช่วยเหลือจากพระเจ้า เราต้องพยายามเรียนรู้และดำเนินชีวิตในความสุภาพถ่อมตน ทะเลและมหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาลเพราะว่าพวกมันอยู่ในที่ต่ำ แม่น้ำและลำธารทุกสายจึงไหลลงไปรวมกันที่นั่น เช่นเดียวกัน ถ้าเราปรารถนาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้าเหมือนบรรดานักบุญและอยากให้ความรักและความเมตตาทั้งจากพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ไหลหลั่งลงมายังตัวเรา เราต้องสุภาพถ่อมตน **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**